

[Thisted Knudsen.]

enig i, at smidighed er meget nødvendig. Hvert eneste tilfælde, vi står over for, er i virkeligheden et problem for sig, og man skal derfor tage det op individuelt.

Man spørger ofte, hvem det egentlig er, der har svigtet. Vi kender unge med anlæg, hvor der ikke er noget at gøre — man kan se på hjemmet, og man kan også spørge skolen. Det er nu min opfattelse, at skolen meget ofte før hjemmet opdager, at her er der en elev, der har uheldige tilbøjeligheder, har en svag karakter og trænger til særlig støtte, hvis ikke det på et eller andet tidspunkt skal gå galt, og dér er problemet for mig, om der er det tilstrækkelige samarbejde på dette område mellem hjemmet og skolen. Det er faktisk her, vi skal begynde, hvis vi vil nå noget positivt over for de unge lovovertrædere. Jeg har den opfattelse, at skolen er alt for tilbageholdende og ikke rigtig vil tage fat på problemet, før der foreligger noget konkret, som man kan pege på. Jeg synes derfor, det ville være ønskeligt, om skolen i langt højere grad ville forstå, at når den opdager disse tilbøjeligheder og denne skævhed hos en elev, må den optage kontakt med hjemmet for at komme i gang så tidligt som overhovedet muligt og se, hvilke chancer der egentlig er for at rette op. Den højtærede justitsminister ved, at man meget, meget nødtigt fjerner et barn fra hjemmet. Vi har ude i kommunerne det ord, som i hvert fald de allerfleste af os lever efter, at et dårligt hjem er bedre end en god opdragelsesanstalt; man holder sig altså tilbage, selv om man i mangfoldige tilfælde må erkende, at hjemmet og forældrene ikke magter den opgave at opdrage et måske vanskeligt barn, men lader det glide ned ad skråplanet, således at der i virkeligheden først bliver foretaget noget, når barnet har gjort sig skyldig i en alvorlig lovovertrædelse.

Jeg vil altså gerne pege på, at skolen burde interessere sig lidt mere for dette problem og langt hurtigere sætte sig i forbindelse med hjemmet, når der opstod vanskeligheder. Vi har mange slags kursur her i landet, men vi har ikke noget kursur for forældre, og der er umådelig mange forældre — det ved den højtærede justitsminister — der er aldeles uegnede til at

opdrage deres børn, og som på grund af denne mangel på evne til at være opdragere faktisk bliver medskyldige. Netop på disse områder har skolen efter min opfattelse en pligt, som alt for mange skoler forsømmer, medens man blot sidder og venter på, at der skal ske noget ulovligt.

Jeg er enig i princippet om en smidig behandling af de unge, og jeg ser med stor interesse på det, der er foreslået vedrørende bøder. Hvordan det så vil gå i praksis, er det lidt svært at se. Der er jo nogle, der er bange for pengepungen, men det vil være meget forskelligt, hvem der egentlig kommer til at betale denne bøde; jeg vil gætte på — for det er jo ikke Vorherres bedste børn, vi her står over for — at det i mangfoldige tilfælde vil blive forældrene, der kommer til at betale; det har vi allerede set i praksis i adskillige tilfælde. Derfor ved jeg egentlig ikke, hvor meget man opnår, men jeg ved ganske vist heller ikke, om det er ministerens mening på en eller anden måde at effektuere denne bødestraf, således at det bliver den pågældende selv, der kommer til at bløde, når bøde idømmes som en tillægsstraf.

Jeg skal kun gøre få bemærkninger om prostitutionen og de homoseksuelle. Jeg er enig i de betragtninger, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen gjorde herom. Jeg mener, at det er store sociale problemer, der er knyttet til i hvert fald prostitutionen. Man kan med nogen betænkelighed se på de bestemmelser angående de homoseksuelle, der siger, at betaleren kan straffes, når den anden part er under 21 år, i modsætning til nu, hvor betaleren kun kan straffes, når den anden er under 18 år. Jeg har set, at der er ført meget saglige synspunkter i marken for denne udvidelse af straffemuligheden, men tilbage bliver der efter mit skøn en stor mulighed for misbrug. Det er jo ikke Vorherres gode børn, vi her står over for; det er nogle, der ikke er bange — det har vi set mange gange — og de forstår at udnytte den svaghed, den pågældende lider af, ganske hensynsløst. Man giver dem et våben yderligere i hænde, når man sætter grænsen op fra 18 til 21 år. Jeg mener, at vi må se lidt nærmere på dette og de mange andre problemer i udvalget.

Jeg kommer så til biltyverierne; det er